

dels afbødet ved nærværende forslag, der har taget kritikken ad notam, for så vidt det kun angår punkt 2 af de fire punkter, som fremskridtspartiet foreslog i februar 1976.

I mellemtiden er som bekendt gjort forsøg på at få oprettet et narkomanregister i Københavns kommune. Forslagsstillerne ser meget gerne, at det centrale register for hele landet, der herved foreslås oprettet, tager sit udgangspunkt i dette københavnske initiativ.

I øvrigt skal forslagsstillerne fuldt ud tilslutte sig den artikel af kriminalassistent Lars N. Jensen, Københavns Narkopoliti, som fandtes i „Dansk Politi“, årgang 1977, side 139-141.

Artiklens indhold var følgende:

„I Danmark har vi efter forlydende ca. 5.000 narkomaner, der, hvis vi antager, at de bruger for ca. 300 kr. narkotika pr. mand om dagen, bruger for ca. 540 mill. kr. om året, hvilket nok er lavt anslået. De fleste narkomaner lever af socialhjælp/invaliddepension/arbejdsledshedsunderstøttelse, og hvis vi regner med omkring 25.000 kr. i snit, giver dette ca. 125 mill. kr. på årsbasis, men spørgsmålet er, hvor får narkomanerne de resterende ca. 415 mill. kr. fra? Ja, de skaffes ved ulovligheder, såsom tyverier, røverier, prostitution og ikke at forglemme narkotikahandel, idet narkomanerne gerne sælger lidt „stof“ til andre for selv at tjene penge til eget forbrug.

Narkomanerne er ikke registreret særskilt nogen steder, hvorfor ovennævnte tal kun kan være et postulat, men et tal, der mange gange er anslået af førende folk på området.

Politiet har i de senere år beslaglagt større og større kvantum illegal narkotika af forskellig art, og alene i 1976 beslaglagde Københavns narkotikapoliti omkring 63.000 stk. morfinpiller til en anslået værdi på det sorte marked til ca. 5,6 mill. kr., blot for at nævne et eksempel. Desuden har der vist sig en følgekriminalitet, hvor narkomanerne for at skaffe penge til deres stofmisbrug har lavet ulovligheder i et meget, meget stort omfang.

På grund af den meget store fortjeneste på narkotikaen har vi i København for alvor fået grundlagt en bagmandsvirksomhed, der tjener millioner af kroner på andre folks ulykke. At fortjenesten er stor kan bedst beskrives ved kendsgerninger, idet vi i de danske retssale flere gange har kunnet høre, at for eksempel pakistanske statsborgere har erkendt, at de i deres hjemland havde købt morfinpiller for 3 kr. pr. stk. og derunder. Når prisen i Danmark for tiden ligger på ca. 90 kr. pr. morfinpille, kan man jo se, at der er en ganske pæn fortjeneste. Morfinpillerne er også nemme at smugle

ind i landet, for eksempel kan der være omkring 400 stk. i en almindelig tændstikæske, hvilket siger lidt om størrelsen og om de problemer, der er for politi og toldvæsen for at finde frem til gemmestederne.

Hvad har man så gjort fra myndighedernes side for at tackle problemet, ja, man har kørt efter det sædvanlige mønster, nemlig at lade politiet tage de små narkomaner og mindre forhandlere, medens man har haft svært ved at bevise noget mod de store på grund af de måske utidssvarende efterforskningsmetoder på området? De senere år har man dog fra ansvarlig side nødtvungent erkendt, at narkotikapolitiet måske burde bruge utraditionelle metoder for at komme disse bagmænd til livs, og disse metoder har da også givet gode resultater, men det er et helt andet problem.

Narkomanerne, stofmisbrugerne, hvad har man så gjort ved dem? Her ligger et meget stort problem, efter min opfattelse, idet man betragter en narkoman som en kriminel og ikke som et sygt menneske, som han vitterlig er. Ganske vist er sygdommen selvforskyldt i første omgang, idet de jo bare kunne lade være, hvilket ofte er hørt under diskussionen vedrørende hjælp til narkomanerne. Faktum er imidlertid, at et menneske, der virkelig er afhængig af „hårde stoffer“ er et sygt og ynkeligt individ, der kun har ét i hovedet, nemlig hvordan man skaffer penge til næste „skud“. Hvis en narkoman ikke får sit „stof“ til tiden, begynder nedturen, det vil sige skiftende kulde- og svedeture, rysten over hele kroppen, kvalme, opkastninger, feber, forhøjet blodtryk, kramper og til sidst bevidstløshed, der eventuelt kan ende med dødsfald.

I Danmark er det forbudt at være i *besiddelse* og *forhandle* narkotika uden særlig tilladelse (apoteker m. v.) og det vil sige, at en narkoman, der netop har købt en morfinpille til 90 kr. for de sidste penge af socialhjælpen, ja, han risikerer at blive snuppet af politiet, der har pligt til at fratage ham pillen og sigte vedkommende for overtrædelse af narkotikaloven. Hvis vi tænker os, at nævnte narkoman kommer hjem efter sit ufrivillige ophold hos politiet, ja, hvad skal han så? Der er kun én ting, det drejer sig om nu, og det er at skaffe penge til en ny pille inden „nedturen“ begynder for alvor. Man prøver at låne penge af vennerne, men de har ingen, for de er også narkomaner. Derefter prøver man at ringe til socialkontoret for at få forskud på næste uges socialhjælp, og fortæller en rørende historie om, at nu er der ingen mad i huset m. v., m.v., men på socialkontoret kender man et utal af den slags historier, så man lader sig ikke narre. Så er der kun én vej tilbage, for det daglige „stof“ skal tilveje-